

Рече, у Јагодини, наш патријарх да је Србија држава и без главе и без срца! То је рекао, јер је рекао да Србија не сме улазити у ЕУ, пошто од нас траже „страшну жртву“ да изгубимо Косово: да Србији одсеку главу и ишчупају јој срце! Па, кад је то тако, рекао је он, морамо им рећи да тамо нећемо, него хоћемо да останемо сами „са својим Косовом“.

У Србији мук. Ни у врху државе нико да каже да је режим Слободана Милошевића, још пре 12 година, изгубио Косово и да тамо, од тада, нема ни наше војске, ни полиције, ни парламента, ни судова, ни управе, ничег што је власт Србије. Нико да каже да, упркос губитку Косова, није изгубљена Србија и да нисмо држава без главе и срца. И никог нема да каже да ћемо, можда, изгубити и Србију ако се балванима оградимо од Европе и останемо сами са изгубљеним Косовом. И нико неће да каже да црни анђели из Милешеве данас боготворе црни поредак који је изгубио Косово, и не само Косово, па и црквеним проповедима премазују те поразе, гурајући српски народ и државу у ново пропадање и нестајање.

Одрекнимо се Европске уније! Одрекнимо се више од 600.000 Срба који данас раде и живе у Немачкој, Аустрији, Француској... и овде, у Србији, хране више породица него радници запослени у самој Србији. Одрекнимо се милијарди евра европских донација, одрекнимо се европских инвестиција, европских начела демократије и слободе. Одрекнимо се тог великог тржишта на које извозимо 80 процената свега што извозимо. Одрекнимо се намере да градимо европску и снажну Србију. Одрекнимо се политике да за српски народ на Косову обезбедимо врхунска европска права и гаранције. Свега се тога одрекнимо и, одбачени од свих, лелечимо над изгубљеним Косовом и несрећним Србима на њему, чије сузе нико неће ни видети. Нико, осим црних анђела из Милешеве и фаланги патриота које траже да продужимо тамо где нас није стигао одвести онај из пожаревачког гроба.

Заведена лажним косовским митом, чији данашњи творци кривотворе и народно памћење, Србија заборавља да истинити еп Косова извире из вере да се смрт савладава животом, а пораз прегнућем да се овенча победом. Милици је, на Косову, у једном дану,

Бајазит убио мужа, оца и деветорицу браће, а несрећна кнегиња је, у име живота и вере у будућу победу, убици поднела и додатне жртве. Кћерку своју послала му је у харем, а сина и српске оклопнике да га, као вазали, бране од Татара. Данас од Србије и Срба нико у Европској унији не захтева никакву сличну жртву, нити ма какву жртву. Не тражи се, и неће се ни тражити, ни да држава Србија призна државу Косово. Тражи се само да се одрекнемо враћања политици која је, деценију целу, сејала само смрт, злочине, поразе српског народа, мржњу, фобије и лажи.

Ауторски текст председника СПО-а

(Блиц)